

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalovanému **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na poříčním právu 376/1, o kasační stížnosti žalobce podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2006, č. j. 1 Cad 40/2005 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 1. 12. 2006, č. j. 1 Cad 40/2005 – 70, (dále jen „napadené usnesení“) byla zamítnuta žádost stěžovatele o přiznání odkladného účinku žalobě, kterou stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2005, č. j. 2004/62909 - 422. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Úřadu práce v Šumperku ze dne 6. 12. 2004, č. j. SUB- 3625/2004-ZD-KUNERT, kterým byl odvolatel vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu své plné invalidity. Stěžovatel byl zároveň městským soudem poučen o tom, že proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 14 odst. 3 písm. c/ s. ř. s.).

V kasační stížnosti proti napadenému usnesení stěžovatel uvádí, že napadené usnesení je zcela zmatečné a nepřezkoumatelné. Dále stěžovatel namítá, že nebyl v řízení zastoupen zákonným zástupcem s poukazem na to, že jeho způsobilost k právním úkonům je omezena a že je „pod ochranou českého státu.“ Zároveň stěžovatel znovu požádal o odkladný účinek a ustanovení advokáta. V přípisu ze dne 12. 10. 2007 adresovaném Nejvyššímu správnímu soudu stěžovatel poukázal na to, že ve stejné věci podal na městský soud i Nejvyšší správní soud asi 80 vzájemně propojených a souvisejících žalob, přičemž požádal, aby bylo v těchto věcech nařízeno jednání a provedeno dokazování.

Nejvyšší správní soud předesílá, že v této věci rozhodoval v situaci, kdy mu bylo z rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 15. 2. 2007, č. j. 4 OP 335/88 - 999, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2007, č. j. 13 Co 371 /2007 – 1126, známo, že řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům S. M. bylo zastaveno. Stěžovatel nadále zůstal omezen ve způsobilosti k právním úkonům v oblasti pracovně-právní tak, jak je konstatováno v rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1988, č. j. Nc 1565/86 - 42.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, je nepřijatelná kasační stížnost, která směřuje proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se z povahy věci jedná zejména o rozhodnutí učiněné soudem v průběhu řízení, jehož účelem je pouze dočasně upravit poměry účastníků řízení. Takovéto rozhodnutí je vždy nahrazeno meritorním rozhodnutím ve věci, jeho povaha je tedy pouze dočasná. Dle dikce § 38 odst. 1 s. ř. s. je takovým procesním institutem předběžné opatření, které ovšem nelze vydat tam, kde je možno návrhu (žalobě) přiznat odkladný účinek, či pokud odkladný účinek nastává ze zákona. Přiznáním odkladného účinku v řízení o žalobě se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). Usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 4 s. ř. s.). Z citovaných ustanovení je zřejmé, že institut odkladného účinku žaloby má pouze dočasnou povahu a usnesení o jeho nepřiznání tedy nemůže být předmětem přezkumu na základě podané kasační stížnosti. Tento právní závěr Nejvyšší správní soud zastává konzistentně ve své prejudikatuře (viz blíže usnesení téhož soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 – 172, přístupné na www.nssoud.cz).

Z těchto důvodů se Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížností stěžovatele proti napadenému usnesení meritorně zabývat a musel ji pro nepřijatelnost odmítnout v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že posuzoval i skutečnost, že napadené usnesení není s odkazem na § 55 odst. 4 s. ř. s. odůvodněno, ač je dané rozhodnutí, byť o jen procesním návrhu, závislé na posouzení zákonných předpokladů (zde: toho, zda by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu podle § 73 odst. 2 s. ř. s.). Takové rozhodnutí, by odůvodnění, třebaže se jím řízení nekončí a účastník se neukládá žádná povinnost, obsahovat mělo. Za situace, kdy je však návrh ze shora uvedených důvodů nepřijatelný, nedostatek odůvodnění takového rozhodnutí, podle názoru Nejvyššího správního soudu, nemůže na této skutečnosti nic změnit.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu